

— Какво? отговорилъ ядосаниятъ Петръ. Затова ли плачешъ тъй често у васъ? Не бива ли да поискашъ отъ майка си, каквото ти се яде, ами съ такава хитрина да я мамишъ? Нимà ти приемашъ да излъжешъ майка си? . . . Засрами се, Мирчо! Да знаяхъ, че си такова момче нѣ-

маше да се събирамъ съ тебъ. Чувашъ ли? Азъ не искамъ да играя вече съ тебе . . .

Мирчо зиналъ да каже нѣщо, но майка му го прѣкъснала. Тя слушала цѣлиятъ имъ разговоръ и сега дошла да засрами момчето си.

Мирчо не чакалъ да му кажатъ пò-вече дума. Той прѣгърналъ майка си и съ сълзи на очи искалъ прошка, като обѣщавъ за напрѣдъ да бѣде най-послушно дѣте.